

fracasadas, pero ningunha tan perfecta coma a que aínda permanecía no cabalete. Confeso que me chamou a atención tanta repetición e confirmei unha vez máis que Antonio traballaba sempre en serio. Finalmente vin o libro, ou supuxen que era ese antes de collelo, pois asomaba por debaixo da almofada. En efecto, era *A historia interminable*. Na portada tiña o *ex libris* que lle regalara Zulema coa súa frase preferida: «O esencial é invisible aos ollos». E no interior, visible aos meus, aínda que probablemente invisible ao meu corazón, un papel dobrado. Desdobreino sen cuestionarme que fose privado ou non. E, escrito coa súa letra, lin o seguinte:

20 de abril

(No Prado, despois de tres días de espera mirando os seus cadros, oio por fin a voz de Velázquez)

Pregúntasme como debes pintar:

Toma unha copa de auga e pinta cen veces, dúas-centas, como fixen eu algunha vez. Algún día poderás beber dela e cando bebas desa copa verás con transparencia.

Cando vexas con transparencia non quereiras pintar. Aínda así seguirás, coma min, intentando ser fiel a unha devoción xa antiga, un ano, dous anos, dez...

Un día sorprenderase lembrando que pintabas, que eras pintor e buscabas a transparencia. Ese día xa estás na transparencia e daquela a pintura parecerache unha lembranza feliz da infancia.

Copieino tal como está aquí transcrito e gardei a copia no peto. Naquel momento suxestioneime de tal xeito que o crin un milagre. Despois fun poñendo razóns no irracional, pero nunca logrei reducir de todo o poder extravagante dese escrito. Porque é posible que Antonio o inventase todo, pero non son quen de crelo. El endexamais escribiría aquilo. Quizais o copiou dalgún lado, pero eu non o sei. O que si podo asegurar é que esas palabras non lle pertencen. Alguén llas ofreceu. Quen? Ignóroo.

En canto a: «Non son os meus pais», palabras que escoitei da súa boca e que tanto me estarreceron aquel aciago día, só llo comentei a Zulema. Se llo dixese a Marta rebuscaría ata nas partidas de bau-

—Gustáriame que contases unha historia. Unha das historias que se agochan nos cadros de Velázquez. O cadro e a historia que ti elixas. A túa historia.

Historias, cadros e ademais Velázquez. Como dicir que non a esta tríade perfecta?

Malia ao poder sedutor do encargo, e aínda que tiven claro desde o primeiro momento que *As fiandeiras* sería o pano de fondo do meu conto, a historia decidiu adiarse. Non porque non quixese nacer. Chamou á miña porta unha e outra vez ao longo destes meses, mesmo sendo estes meses os peores da miña vida. Fronte á tríade perfecta impúxose a tríade diabólica: enfermidade, mentira e maldade. Tamén disto saben moito —sábeno todo, en realidade— as historias. E o mesmo sucede cos cadros. Ao cabo, xa o expresei doutro xeito, os cadros aliméntanse do mesmo xérmolo vivificador que dá orixe ás historias. Dito de forma máis directa: os cadros tamén son historias.

Todos estes prolegómenos tan pouco literarios e en absoluto pictóricos queren xustificar, en realidade, unha seca de meses. Xustifícala a ollos

do meu editor —comprensivo até o límite— e, sobre todo, xustifícala ante min, escritor na procura dunha historia, cun cadro gravado na mente, cun fío do que tirou de forma reiterada (confeso agora que, no canto destas palabras, deberíades estar a ler o inicio dunha versión do conto d’*A Bela Adormecida* —si, a que se picou no fuso enfeitizado— que hai exactamente dez minutos quedou conxelada para sempre na súa quinta versión) até que finalmente o fío rompe.

Que facer cun fío roto do que está pendurada unha historia que non só se quere contar senón que ademais se *debe* contar? A miña primeira reacción foi acudir ao pouco bo que souben manter na vida: as verdadeiras amizades. Intensas, xenerosas e imprescindibles. Velaquí a tríade máxica.

—Socorro! Quedei sen conto para un cadro de Velázquez.

—Que cadro? —preguntou Candela entre bocexos do outro lado do móbil.

—*As fiandeiras*...

O silencio que seguiu fíxome temer o peor.